

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 59/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15 listopada 2023 roku w sprawie II K 378/23.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych poprzez przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu i powiązane z nimi zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 7 kpk i 2 § 2 kpk poprzez dowodną i tendencyjną ocenę dowodów, pominięcie dowodów na korzyść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego i opieranie się jedynie na dowodach oskarżenia, naruszenie art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez ogólnikowe i pobieżne sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku.</p> <p>Powiązany zarzut obraży prawa karnego materialnego tj. art. 231 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk poprzez ich zastosowanie podczas gdy oskarżony ani nie usunął, ani nie ukrywał dokumentów wymienionych w akcie oskarżenia.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zrzuty są w przeważającej części zasadne. Ponieważ są powiązane, zostaną omówione łącznie.</p> <p>Oskarżony od dnia 10 marca 2022 roku do dnia 12 sierpnia 2022 roku przebywał na zaległym urlopie z wyjątkiem jednego</p>				

dnia, tj, dnia
2 maja 2022
roku (jednodniowa
przerwa w urlopie).
Urlop ten wybierał
jako zaległy w
związku z
planowanym
odejściem ze służby
w policji, które
nastąpiło w dniu 16
listopada 2022 roku
(k. 887). Po dniu 12
sierpnia 2022 roku,
a przed odejściem
na emeryturę,
oskarżony
przebywał na
zwolnieniu
lekarskim. Są to
okoliczności
bezsporne
wynikające nie tylko
z wyjaśnień
oskarżonego, ale też
z zeznań świadków
i z dokumentacji
zgromadzonej w
aktach sprawy.

Nie ma żadnych
powodów, aby
odmówić wiary
oskarżonemu, że
dokumenty, o które
chodzi w sprawie,
zabrał do siebie do
domu w dniu 2 maja
2022 roku, kiedy był
na jeden dzień w
pracy i zorientował
się, że nikt za
niego nie wykonał
notatek służbowych
zamykających te
sprawy. Oskarżony
szykujący się do
odejścia na
emeryturę chciał
pozostawić po sobie

„porządek w papierach” i wziął te dokumenty, aby uzupełnić je w domu. Istotne jest również, że zwrócił je dobrowolnie i niezwłocznie (co jeszcze będzie omawiane) na telefoniczne żądanie Komendanta Powiatowego Policji J. K. w dniu 23 sierpnia 2022 roku – przyszedł mimo zwolnienia do pracy i wręczył mu je do rąk własnych (zeznania J. K. k. 889-890).

Kuriozalne jest wręcz zarzucenie i przypisanie oskarżonemu, jakoby czyn miał mieć miejsce od dnia 5 stycznia 2022 roku – jest to data wpływu pierwszego z dokumentów, tj. skargi, na dziennik podawczy KPP, przyjęcie jej oznaczałoby, że oskarżony natychmiast po zarejestrowaniu sprawy na dziennik zabierał taką skargę do domu. Jest to nie tylko nielogiczne, ale wręcz niemożliwe w świetle protokołu oględzin akt wymienionych w wyroku (ogłędzin tych dokonano po zwrocie dokumentów przez

oskarżonego).

Wynika z nich, że po wpływie sprawy dokonywano w nich szeregu czynności do marca 2022 roku, a więc do czasu udania się przez oskarżonego na urlop, czynności tych nie dokonywał przecież oskarżony w domu (protokół oględzin k. 251-257). Okres przyjęty przez prokuratora w akcie oskarżenia (a potem przez Sąd w wyroku) jest pójściem po najmniejszej linii oporu w sposób oderwany od materiału dowodowego.

W uzasadnieniu aktu oskarżenia prokurator raczył stwierdzić, jakoby z zeznań policjanta pracującego w tej samej komórce organizacyjnej T. K. wynika, że zauważył brak tych dokumentów w marcu 2022 roku. Świadczy to albo o tendencyjności autora, albo o niedokładnym zaznajomieniu się z zeznaniami w/w świadka. Zeznał on, że w marcu 2022 roku oskarżony poszedł na długotrwały urlop (co jest zgodne z prawdą, był na

urlopie od dnia 10 marca 2022 roku), a potem, w bliżej nieokreślonym czasie, świadek zauważył brak tych dokumentów, po czym powiadomił o tym Komendanta Powiatowego Policji J. K., a ten powołał komisję mającą zająć się inwentaryzacją dokumentów (zeznania T. K. k. 813). Na rozprawie T. K. sprecyzował, że brak dokumentów stwierdził wiosną 2022 roku, precyzyjniej nie był w stanie tego określić (k. 880). Komendant Powiatowy Policji w R. J. K. zeznał, że zlecił tę inwentaryzację zaraz po powiadomieniu o braku dokumentów przez T. K. (k. 889), a zlecenie to nosi datę 1 czerwca 2022 roku (k. 1). Oficjalne raporty T. K. o braku dokumentów datowane są na dni 21 i 24 czerwca 2022 roku (k. 8 i k. 9). Oznacza to, że musiał zgłosić to nieformalnie wcześniej, przed dniem 1 czerwca 2022 roku – ale nie jest możliwe, że w marcu 2022 roku, bo oznaczałoby to wielotygodniową beczynność

Komendanta Powiatowego Policji w R.. Nic nie skazuje na to, że Komendant ów nie zlecił inwentaryzacji niezwłocznie po uzyskaniu informacji o braku akt – a więc musiał się o tym dowiedzieć w końcu maja 2022 roku. Zgadza się to z zeznaniami T. K., który na rozprawie sprecyzował, że wykrył brak dokumentów wiosną 2022 roku – w Polsce w maju jest jeszcze wiosna. Zatem zeznania te nie podważają wyjaśnień oskarżonego, że zabrał dokumenty do domu w dniu 2 maja 2022 roku. Potem, jeszcze w maju (a więc wiosną), zorientował się o tym fakcie T. K., powiedział o tym Komendantowi, a ten niezwłocznie, w dniu 1 czerwca 2022 roku, zlecił inwentaryzację.

Co do zeznań P. M. z rozprawy, jakoby dowiedział się o jakiś zagubionych dokumentach w marcu 2022 roku (k. 884), to nie mogło to dotyczyć dokumentów, o które chodzi w przedmiotowej

sprawie, albowiem zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadek powiedział, że zajmował się tą sprawą dopiero od dnia 1 czerwca 2022 roku (k. 60). Po odczytaniu na rozprawie świadek potwierdził te zeznania z postępowania przygotowawczego (k. 884). Natomiast z odczytanych zeznań wynika, że poszukiwano jeszcze innych dokumentów, które odnaleziono na terenie budynku Komendy Powiatowej Policji w R., tyle, że w innych komórkach organizacyjnych tej jednostki, więc możliwe jest, że świadek słyszał o jakiś innych dokumentach w marcu 2022 roku, ale na pewno nie dotyczyło to tych, o które chodzi w przedmiotowej sprawie.

Co do niezwłocznego zwrotu przez oskarżonego tych dokumentów na żądanie Komendanta Powiatowego Policji w R. J. K., to wynika to nie tylko z wyjaśnień

oskarżonego, ale też z zeznań samego J. K.. Prokurator w uzasadnieniu aktu oskarżenia powołał się na notatkę służbową J. K., w której zapisał, że prosił oskarżonego o zwrot dokumentów kilkukrotnie (notatka k. 244). Jednak zeznając w charakterze świadka pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań J. K. nie tylko tego nie potwierdził, ale kategorycznie zeznał, że oskarżony akta zwrócił niezwłocznie po pierwszym telefonie w tej sprawie („**Nie było problemu z odzyskaniem tych dokumentów, po telefonie oskarżony od razu je przyniósł**” – k. 889-890). W dodatku J. K. – będący bezpośrednim przełożonym oskarżonego - w zeznaniach tych potwierdził, że wiedział, iż oskarżony miał te dokumenty w domu, oraz, że gdy do niego zadzwonił, a oskarżony mu te dokumenty przyniósł, to był już na zwolnieniu

lekarskim. Z zeznań tych wynika też pewna tolerancja Komendanta co do wynoszenia akt do domów przez policjantów („oskarżony chyba mógł przechowywać te dokumenty poza siedzibą K., bo jest problem lokalowy” k. 890). Dopiero na dodatkowe pytania prokuratora świadek zreflektował się i potwierdził zakaz wynoszenia akt. Ale czyni to logicznym, że wiedział, iż oskarżony akta ma w domu.

Oczywiście Sąd widzi różnicę między zeznaniami J. K., a treścią notatki służbowej z k. 244, w której zapisał, że prosił oskarżonego o zwrot dokumentów kilkakrotnie. Ale Sąd opiera się nie na treści tej notatki, tylko na jego zeznaniach, z dwóch powodów. Po pierwsze, zgodnie z art. 174 kpk dowodu z zeznań świadka nie można zastępować treścią notatek. Po drugie – i nawet ważniejsze – ową notatkę świadek napisał sobie bez żadnej odpowiedzialności za jej treść, mogła być ona próbą

ochrony siebie
samego przed
zarzutem jego
własnych
przełożonych, czemu
takiego telefonu nie
wykonał wcześniej.
Natomiast zeznawał
pod rygorem
odpowiedzialności
karnej za składanie
fałszywych zeznań i
dlatego zeznania te
są wiarygodne.

Z powyższego
wynika, że żaden
dowód nie obalił
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego – a
więc, **że nie miał
żadnego zamiaru
ukrywania lub
usuwania
dokumentów**,
tylko w dniu 2 maja
2022 roku, będąc
po raz pierwszy po
długim urlopie w
pracy, a zarazem
planując wybranie
do końca zaległego
urlopu i odejście
ze służby, wziął
dokumenty spraw
wymienionych w
zarzucie, aby
sporządzić w nich
odpowiednie notatki
pozwalające
formalnie zamknąć
te sprawy, a więc
aby pozostawić po
sobie „porządek w
papierach”.

**Podsumowując,
o braku zamiaru
(ani**

**bezpośredniego,
ani
ewentualnego)
ukrywania i
usuwania
dokumentów
przez
oskarżonego
oprócz jego
wyjaśnień
świadczy jeszcze
to, że:**

- oskarżony oddał je niezwłocznie po zażądaniu tego przez swojego bezpośredniego przełożonego Komendanta Powiatowego Policji w R. J. K. (przyniósł je do jego gabinetu mimo, że był wówczas na zwolnieniu lekarskim);
- jego bezpośredni przełożony Komendant Powiatowy Policji w R. J. K. miał wiedzę, że oskarżony ma te akta u siebie w domu, co wynika z jego zeznań (k. 889-890);
- ukrywanie lub usuwanie tych dokumentów nie przyniosłoby oskarżonemu

żadnych
korzyści ani
osobistych, ani
majątkowych
(nic takiego
nie wykazano w
postępowaniu,
a wręcz
przeciwnie,
ogłędziny tych
akt na to nie
wskazują);

- przechowywanie
tych
dokumentów w
domu przez
oskarżonego nie
wywołało
żadnych
skutków, nie
wpłynęło na
tok żadnego
z postępowań
(nic takiego
nie wykazano w
postępowaniu,
a wręcz
przeciwnie,
Komendant
Powiatowy
Policji w R.
J. K.
kategorycznie
zeznał, że
dokumenty te
zalegały w
budynku K.
tylko dlatego,
bo jest prawny
obowiązek
przechowywania
ich przez 5 lat
mimo
zakończenia
postępowania,
bo
hipotetycznie
można podjąć

ponownie
czynności);

- nic w tych dokumentach nie zmieniono, nie usunięto z nich niczego, niczego nie zniszczono ani nie przerobiono;
- podawany przez oskarżonego powód zabrania dokumentów jest logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym (każdy porządny urzędnik powinien pozostawić po sobie „porządek w papierach” – choć nie powinien wnosić dokumentów, ale jeżeli robi to w celu wykonania w domu pracy aby je uzupełnić, co się w różnych instytucjach zdarza, to przecież nie chce ich ukrywać ani usuwać, ani się na to nie godzi).

Przestępstwo z art. 276 kk można popełnić jedynie umyślnie. Powyżej

wykazano, że oskarżony nie objął umyślnością w żadnej z postaci zamiaru ukrywania lub usuwania dokumentów. Już to powoduje, że przypisanie oskarżonemu wyczerpania znamion art. 276 kk było błędne.

Ponadto – niezależnie od w/w argumentów dotyczących strony podmiotowej (braku winy umyślnej), oskarżony nie ukrywał dokumentów w rozumieniu art. 276 kk, albowiem jego bezpośredni przełożony wiedział, gdzie one są, ani ich nie usuwał, bo nie pozbywał Komendy Powiatowej Policji władztwa nad tymi dokumentami, o czym świadczy fakt, że wystarczył jeden telefon, aby oskarżony niezwłocznie przyniósł je do budynku K..

Z powyższych względów Sąd Okręgowy wyeliminował z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu art. 276 kk, a z opisu tego czynu

znamiona związane z tym przestępstwem.

Oskarżony od strony formalnej wyczerpał dyspozycję art. 231 § 1 kk. Oskarżony był funkcjonariuszem publicznym i jako ekspert był zatrudniony w Zespole ds. Dyscyplinarnych i Kontroli Komendy Powiatowej Policji w R., w ramach tej funkcji miał dostęp do akt skargowych, ale przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w dniu 2 maja 2022 roku wyniósł z budynku Komendy Powiatowej Policji w R. opisaną w wyroku dokumentację służbową, a następnie przechowywał w/w dokumenty służbowe w swoim prywatnym mieszkaniu do dnia 23 sierpnia 2022 roku, choć nie miał uprawnienia do przechowywania tych dokumentów poza budynkiem K.. Zgodnie bowiem z regulacjami (...) Ochrony (...) wydanymi przez Komendę Wojewódzką Policji w Ł. w listopadzie 2020 roku, na

funkcjonariuszy
policji nałożono
obowiązek
przechowywania
dokumentów
służbowych
wyłącznie w
pomieszczeniach
służbowych z
wyjątkiem
wynoszenia
dokumentów poza
obiekty policji tylko
gdy jest to niezbędne
do wykonania
czynności
służbowych (a takiej
niezbędnej sytuacji
nie było, a już
na pewno nie w
tak długim okresie
czasu). Doszło w
ten sposób do
niebezpieczeństwa
potencjalnego
ujawnienia
tajemnicy
służbowej, czym
oskarżony działał
na szkodę interesu
publicznego w
postaci zaufania
obywateli do
organów policji i
na szkodę wymiaru
sprawiedliwości.

**Jednak w/w czyn
nie stanowił
przestępstwa,
albowiem jego
społeczna
szkodliwość jest
znikoma.**

Oskarżony naruszył
wewnętrzne
przepisy policji
(regulowane na
poziomie Komendy
Wojewódzkiej

Policji w Ł.).
Za takie naruszenie regulaminu może i nawet powinien ponieść odpowiedzialność – ale wyłącznie dyscyplinarną. Jak wyżej napisano, wyniesione dokumenty nie zawierały żadnych treści, których ujawnienie spowodowałoby istotną i nieodwracalną szkodę dla jakiś postępowań karnych lub skargowych – były to dokumenty ze skarg obywateli (mówiąc wprost donosów) na policjantów, a także związane z popełnieniem przez jednego policjanta wykroczenia drogowego kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw, za które i tak został ukarany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Radomsku (protokół oględzin k. 251-257). Sąd nie chce bagatelizować spraw skargowych z donosów obywateli, ale nie sposób nie dostrzec, że dokumenty o które chodzi w przedmiotowej sprawie nie zawierały żadnych informacji tej rangi,

których ujawnienie w istotny sposób zakłóciłoby pracę wymiaru sprawiedliwości (niczego takiego nie wykazano, ani nawet nie zarzucono oskarżonemu w tym postępowaniu). Przechowywanie tych dokumentów w domu przez oskarżonego nie wywołało żadnych skutków, nie wpłynęło na tok żadnego z postępowań (zeznania J. K. k. 889 - 890). Były one zakończone, aczkolwiek brakowało w nich końcowych notatek i decyzji zamykających sprawę, które oskarżony chciał napisać przed odejściem na emeryturę. Oskarżony przechowywał te dokumenty w swoim prywatnym mieszkaniu zamknięte w szafie, w mieszkaniu tym wraz z nim przebywała tylko jego żona. Zatem co prawda istniała możliwość ujawnienia tajemnicy służbowej osobie postronnej w związku z przechowywaniem tych dokumentów

poza budynkiem Komendy Powiatowej Policji w R., ale była ona marginalnie niska i jedynie potencjalna (do niczego takiego w rzeczywistości nie doszło). Co więcej, przecież Sąd Rejonowy ustalił literalnie, że „zachowanie się oskarżonego nie doprowadziło do powstania realnej szkody” (s. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a prokurator tego ustalenia nie zakwestionował.

Z powyższego wynika, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znikoma. Jego czyn, polegający na naruszeniu wewnętrznego regulaminu policji zakazującego wnoszenia dokumentów służbowych z budynku Komendy Policji, stanowił delikt dyscyplinarny. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte i toczyło się, oskarżony mógł odpowiadać w nim za ten delikt. Ale

<p>nie popełnił żadnego przestępstwa.</p> <p>Pamiętać należy, że o ile naruszenie przepisów przez funkcjonariusza publicznego prawie zawsze jest deliktem dyscyplinarnym (i nigdy nie powinno mieć miejsca), to jednak nie zawsze jest przestępstwem (zwłaszcza w przypadku naruszenia przepisów rangi regulaminu wewnętrznego, które nie spowodowało żadnej realnej szkody).</p> <p>Dlatego zaskarżony wyrok należało uchylić, a postępowanie karne w przedmiotowej sprawie umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk.</p> <p>Pozostałe zarzuty zawarte w apelacji nie będą omawiane, albowiem byłoby to bezprzedmiotowe (art. 436 kpk).</p>			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnianie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest częściowo zasadny. Zachowanie oskarżonego nie wyczerpywało znamion przestępstwa z art. 276 kk. Natomiast od strony formalnej doszło do wyczerpania znamion przepisu art. 231 § 1 kk, ale z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie stanowił on przestępstwa. Jednak z tego powodu nie było możliwe uniewinnienie, tylko postępowanie należało umorzyć.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Było to obszernie omawiane.			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
2		O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk	
7. PODPIS			

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	warunkowe umorzenie postępowania.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana